

Всесвіт
Олександр Скороход

„ВСЕСВІТ” – пригодницький роман про чотирьох молодих людей, які шукають себе та свій ШЛЯХ у цьому світі. Їх долі час від часу переплітаються у павутинні загадкових обставин пов’язаних з викраденням картини українського художника-авангардиста Стефана Масленко, на якій, як стверджує митець, йому вдалося зобразити ВСЕСВІТ. Та хіба справді можливо зобразити неосяжне? Виразити невиразне? І як це зробити? Розкрити таємницю допоможе Сан Саніч, загадковий товариш митця, МАЙСТЕР і мешканець ВСЕСВІТу.

Олександр Скороход

ВСЕСВІТ

ЧАСТИНА I

ШУКАЙ КОРІННЯ – УСЕ В ТОБІ

Корінець перший

* * *

«Боїнг» м’яко скрегоче колесами бетонованим полем та зупиняється на відведеному спеціально для нього секторі аеропорту «Бориспіль». Ремені безпеки відстебнуто, мобільні телефони знову ввімкнено. Ще якісь кілька хвилин – і трапом бадьоро тече людський потік із ручною поклажею, сувенірами в кишенях, дітьми, які весело галасують та смикають дорослих. Біля літака вже чекає спеціальний автобус, який доставляє пасажирів

безпосередньо до терміналу аеропорту. Звісно, він трохи замалий для всіх прибулих, особливо після європейських напівпорожніх автобусів, однак пасажирів «Боїнга» розуміють: іншого не буде. Тож остаточно спускаються з небес на землю та втискаються у транспортний засіб, люб'язно наданий «Українськими авіалініями».

По трапу зійшов невисокий чоловік у діловому костюмі та осінній куртці, розмахуючи чорним шкіряним чемоданчиком і усміхаючись широкою, майже білосніжною посмішкою. На вигляд йому можна було дати років 30–40, тобто вік був зовсім не конкретним. Він попрямував до автобуса й загубився в натовпі.

Уся дрімота та сонливість Андрія, молодого міцно збитого журналіста, щезли, тільки-но він відчув, що хтось легенько трусить його за плече. Після нещодавнього «відпочинку» в спортивному таборі, де обідній сон був обов'язковим, хлопець цієї пори хотів спати майже весь тиждень. Спортивний режим, як-не-як...

Андрій випростався в кріслі, витягнувши руки з кишень спортивної куртки, автоматично зняв затемнені окуляри та подивився своїм твердим поглядом на незнайомця.

Перед ним стояв та усміхався на всі 32 зуби описаний вище панок.

– Перепрошую, що потурбував, та, можливо, ви підкажете, як мені дістатися до цієї вулиці? – він простягнув папірець із нечіткою, нашвидкуруч виведеною назвою. Андрій не без проблем прочитав написане.

– Хм-м, підкажу. Це в районі метро «Дорогожичі». Як вийдете – запитайте в перехожих, вам розкажуть – там недалеко... Або гляньте по карті... Маєте карту?

– Маю, але не Києва, – засміявся чоловік.

– То тримайте мою! – Андрій витяг із внутрішньої кишені своєї куртки атлас Києва. – Вона вже трохи застара, давно нею не користуюся, бо маю на телефоні... Ваша вулиця тут, напевно, є, тож, думаю, розберетеся...

Чоловік узяв атлас та подякував. Як це не дивно, а вийшло все так, ніби вчинок Андрія для незнайомця був зовсім звичайнісіньким, буденним – буцімто йому щоразу по прильоту до аеропорту дарують атласи. Хоча, хто зна, можливо, так воно й було. Бо після цього дивний пан зник у терміналі аеровокзалу, залишивши Андрія в легкій задумі.

Однак, почувши оголошення про прибуття літака із Франкфурта-на-Майні, хлопець схаменувся й мерщій побіг до контрольного терміналу, на ходу вставляючи касету в диктофон. На борту саме цього літака мав прилетіти пан посол, у якого Андрій повинен був узяти інтерв'ю про останні події, що трапилися в Німеччині й мали відгос навіть в Україні.

Перед входом до відділення контролю аеропорту, куди теоретично також мав прибути посол, уже зібрався добрий десяток журналістів.

«Ще б пак, подія ж неординарна!» – подумав Андрій.

Відверто кажучи, працювати репортером хлопець не любив, та й репортажі не дуже в нього виходили. От і був «засланий» шефом, Борисом Едуардовичем, на цю «каторгу», чи то пак – на підвищення кваліфікації.

* * *

Тим часом у іншій частині аеропорту високий русявий парубок стояв, обіймаючи свою наречену. Знаєте, як у тих прощальних сценах у кіно. Він – трохи повненький вайлуватий красень із зализаним набік чубом, у стильних джинсах та сорочці у смужку. Вона – струнка, чорноброва, кароока красуня в коротенькій спідничці, зеленій блузці та легенькій жилеточці. Дівчина відлітала на півроку стажуватися та переймати досвід дизайнерської майстерності в американських колег. А він, Юрій, залишався тут чекати та потроху готуватися до весілля, яке мало відбутися одразу після її повернення. За якусь годину кохана залишить свого обранця та неньку Україну й полетить у далекі краї на літаку вітчизняних авіаліній, де буде нудьгувати за домом, рахуючи дні до їхньої зустрічі...

«Хоча, мабуть, ні, Оксі точно не нудьгуватиме», – несподівано для себе відзначив Юрій. Чомусь він був у цьому впевнений, і на душі якось так неприємно зашкрябала кішечка.

Враз цю зовнішню ідилію було безпardonно порушено чоловіком, який невідь- звідки з'явився та налетів прямо на закохану парочку, ледь не впустивши свого шкіряного портфеля.

– Перепрошую, пане, пані... – і він помчав кудись далі, незграбно розмахуючи чемоданчиком і якоюсь брошурою.

«Зараз почнеться...» – тільки й устиг подумати Юрій.

– Ах ти ж!.. – Оксі закричала вслід чоловікові, перетворюючись із чарівної красуні з кінофільму на таку собі стервозну дівулю.

Юрій поморщився та поправив окуляри. Він робив так завжди у подібних ситуаціях. А вони, як це не сумно було констатувати, останнім часом були не рідко.

– ... дивитися треба куди преш, окуляри купи! – завершила свою тираду Оксана.

– Оксі, Оксаночко, ну заспокойся, – Юрій взяв дівчину за лікоть. – Ходімо краще нагору, тобі вже час митний огляд проходити, щоб не запізнитися...

Дівчина пирхнула, та позаяк об'єкт її агресії вже давно розтанув десь у натовпі й розбиратися, по суті, було ні з ким, вона знову стала «слухняною дівчинкою».

– Бач, навіть «перепрошую» сказав. У нас зараз так рідко вибачаються... А яка ж милозвучна наша мова! – заспокоював Юрій супутницю.

– Якби вона була така милозвучна, то я б нею вже співала! – похмуро відзначила Оксана, піднімаючись сходами.

Вони зупинилися перед пунктом митного контролю. Все, далі Оксана мала йти сама. Юрій, відчуваючи якусь незручність, обійняв наречену та міцно-міцно поцілував на прощання.

– Щасливої дороги, люба... І бережи себе, добре? – хлопець подивився коханій у вічі й побачив якийсь, ще не знайомий йому, дивний вогник.

– Бувай, любий, – як лисичка, хитро промовила та, – а за мене не хвилюйся, па-па...

Ох і не подобалося чомусь останнім часом Юрію оце її «па-па».

«Та що вдієш, усі люди різні, мають різні звички... Зате готує вона гарно та й у ліжку просто бомба...» – філософськи думав він, махаючи рукою на прощання та поправляючи окуляри.

«Перепрошую...» – чомусь знову згадалося.

* * *

Поступово наближалася матінка Земля. Ось уже літак проскочив зону хмар і тепер у віконце (кому, звісно, пощастило отримати місце біля ілюмінатора) можна було розрізнити не більші за сірникові коробочки, акуратно розкидані на зелено-чорному тлі будиночки, малю-юсінькі мурахи-машини та чорні смужечки шосе, по яких ті повзли. Сам літак хижою птахою робив кола та спускався все нижче й нижче до своєї здобичі – шматка бетонної посадкової смуги.

Раніше цей момент був для Аліси найнеприємнішим. Її вестибулярний апарат просто не витримував перевантажень, які виникали під час посадки. Ото довелося батькам намучитися з нею в ті часи! При їхньому-то режимі перельотів...

Коли літак зупинився, усі в салоні зааплодували пілотам, висловлюючи свою вдячність за

безболісне повернення із неозорої блакиті на таку рідну землю. Укотре вже не надто новий «Боїнг-723» та його екіпаж благополучно завершують рейс «Франкфурт-на-Майні – Київ». Вільних місць у салоні немає, і майже всі пасажери – жителі України. Німців набереться, мабуть, із десяток.

Хоча додому Аліса поверталася з Франкфурта, цілий тиждень вона провела в Берліні, працюючи консультантом із міжнародного права для свого батька, Григорія Петровича, Повноважного Посла України в Німеччині.

Пан посол та його секретар-аташе спускалися трапом першими. Аліса йшла на кілька сходинок позаду, уважно дивлячись собі під ноги, адже була на високих підборах. Її чорняве волосся розвіював легенький вітерець, а консервативний діловий костюм тільки підкреслював дівочу вроду.

– Дозвольте вам допомогти, – почувла вона поряд чийсь доброзичливий голос.

То був невисокий чоловік у солідному костюмі, легенькій куртці з невеликим чорним чемоданчиком. Він галантно підхопив її під лікоть і довів до кінця трапа.

– Усього вам найкращого, – посміхаючись, просто мовив незнайомець.

– Дякую, хай і вам щастить, – відповіла трохи здивована такими манерами Аліса.

Чоловік, не озираючись, рушив до спеціального автобуса, який доставляв пасажирів до терміналу. Аліса разом із батьком-послом, його секретарем та охоронцем пройшла до автомобіля, що стояв неподалік, чекаючи на них.

Службове становище батька зобов'язувало тримати певну дистанцію від громадськості. Хоча парадокс полягав у тому, що сам Григорій Петрович значною мірою й представляв цю «громадськість» на міжнародній арені. Але, як казав його секретар-аташе: «Береженого й Бог береже».

* * *

Літаки Олексій не дуже любив. Особливо впав рівень його довіри до цих «металевих бляшанок із крилами» після подій 11 вересня у США[1 - 11 вересня 2001 року в США терористами було вчинено серію терактів із використанням пасажирських літаків у ролі «керованих бомб». Найбільшу шкоду заподіяно Нью-Йорку, де внаслідок атак кількох літаків повністю було зруйновано хмарочоси «Міжнародного Торгового Центру», загинуло більше трьох тисяч людей.]. Тому він просто стояв поруч із машиною, скептично спостерігаючи за юрбами людей із валізами, які снували туди-сюди з усім цим своїм скарбом. Недалеко від нього розмістилися машини кількох телевізійних каналів. Біля них

метушилися репортери та оператори, приводячи апаратуру в «бойовий стан».

«Напевне, сьогодні ми не побачимося... та воно й на краще... бізнес і жінки – несумісні речі, – подумав Олексій, а потім криво усміхнувся. – Часом...»

Несподівано, ніби з-під землі, перед ним з'явився громадянин зі шкіряним чемоданчиком. Як не дивно, сам чоловік своєю зовнішністю не привертав до себе жодної уваги, однак його чорний портфель, що вилискував на сонці, ще й як вирізнявся! Панок упритул наблизився до Олексія і прямо під ніс простягнув йому атлас Києва.

– Мені потрібно ось сюди, – безапеляційно мовив він, тицяючи пальцем у карту та широко усміхаючись. – Які тут у вас розцінки?

– Це вам не таксі, шановний, – крізь зуби процідив Олексій.

– Ой, справді? Тоді я дуже-дуже перепрошую, треба ж так... – незнайомець поплескав Олексія по плечу, круто розвернувся і помчав до інших машин. Здавалося, він просто не хотів помічати надокучливих таксистів, які зграями оточували кожного, хто виходив з аеропорту. Чи, може, це вони його не помічали?

– Перепрошує він, – пробурчав Олексій, приходячи до тями. Ну й нахаба! Сплутати мене із якимось таксистом? Нечувано!

– А ти чого там сидиш, гав ловиш? – гримнув він на гладенько вибритого водія-охоронця, який протягом усього дійства незворушно сидів у машині. – За що я тобі плачу?

– Ну-у, за охорону...

– Баранки гну! То охороняй! І не підпускай до мене всіх підряд!

– Ясно, Олексію Івановичу! – закивав водій.

– Сподіваюся, що ясно, а то...

Але Олексій свою промову-настанову не закінчив. Нарешті на виході з аеропорту з'явилася людина, на яку він очікував.

Корінець другий

* * *

Задзвонив будильник. Андрій розплющив очі, простягнув руку, зупиняючи подальше розповсюдження пронизливих звуків. Трохи сфокусувавши зір, побачив на підсвічуваному в напівтемряві кімнати екрані годинника «6:30».

— Хто рано встає... — вголос задекламував він, вилазячи з ліжка, — той усіх дістає! — приказку ще зі студентських років життя в гуртожитку. О, як це було давно й недавно! Як близько й одночасно далеко! Та гаяти час на подібні роздуми Андрій не став. Починався новий тиждень, і його творчий графік на сьогодні був досить насиченим. Як, власне, і завжди.

Перш за все, ранкова зарядка. Гарненько потя-я-гнути затерплі м'язи, ро-оз-з-працювати суглобики та й пустити кров по її законному руслу. Розминочну частину ранкової зарядки Андрій проводив у кімнаті, а от спеціальні вправи — на вулиці. На щастя, поруч був парк. Для хлопця здоров'я, як це не по-економічному могло прозвучати, було капіталовкладенням. І чим більше він вкладав, тим вищими, вважав, будуть відсотки — стійкість до хвороб та стресів, творча активність і триваліше життя.

Ранкове повітря приємно збадьорювало. Сонечко заливало теплим золотом усе довкола й ніжно гладило своїми променями-рученнями по голові. Вітерець злегенька дмухав свіжістю з приємним присмаком осені, зібраним із ароматів трав, квітів та листя. На деревах відчайдушно виспівували пташки, а дятел з ентузіазмом вистукував своєю азбукою Морзе відому тільки йому шифрограму.

Андрій кілька разів пробіг по колу доріжками парку й, повністю розчинившись у чарівному світі природи, попрямував додому. Він зробив ще кілька дихальних вправ та прийняв душ. Далі були медитація, сніданок із вівсяної каші з родзинками, курагою, горішками й чашки запашного зеленого чаю. Тепер можна було й у редакцію.

На жаль, його вірний «кінь» — мотоцикл поки що був у ремонті.

«Шкода, а то хвилин за двадцять був би на місці, — подумав Андрій. — Та, зрештою, тролейбус чи маршрутка — чудове місце почитати! Головне — не забути книжку прихопити!»

Сповнений ентузіазму та енергії, хлопець рушив до найближчої зупинки.

У кабінеті редакції Олег, його сусід по кімнаті, вже щось писав. Тридцятирічний журналіст у їхньому тижневику вів колонку «Кримінал». Треба відзначити, специфічний був чоловік. Але, як свого часу казав їхній головред, Борис Едуардович, проблеми культури та криміналу завжди йдуть пліч-о-пліч, а тому сусідство журналістів, які вели відповідно ці дві рубрики, керівник вважав плідним.

– О, Андрій! Привіт! Вітаю з посвяченням у детективи! – Олег із характерним йому запалом потис хлопцеві руку.

– Привіт! Дякую, звісно, за привітання, та навряд чи справа якось зрушить. Це швидше була репетиція моїх репортерських навиків...

– Та що ти таке говориш! – запротестував колега. – Очевидно, що справа заплутана й, на перший погляд, невирішувана, але цікава, нестандартна... Не те, що ці вбивства та вбивства... До речі, розкажи деталі, бо я не зовсім у курсі.

Андрій дістав чорновий варіант репортажу і простягнув Олегу.

– Суть справи в тому, – почав він, – що один досить відомий на Заході український художник-постмодерніст Степан Масленко робив виставку-аукціон у Берліні на честь нашого Дня Незалежності. Вона мала тривати до десятого вересня. Як повідомляють джерела, презентація робіт пройшла успішно, кілька картин художнику вдалося продати, причому за досить значну суму. А потім, буквально за кілька днів до закриття, одну з найепатажніших і найдорожчих (на думку експертів) його робіт, картину «Всесвіт», викрали. Далі – нічого не відомо. Як грабіжнику («Чи грабіжникам», – поправив його Олег) вдалося проникнути до виставкової зали, куди поділася картина, – загадка. Наразі слідство повідомляє тільки те, що на картину претендувало кілька покупців: із Арабських Еміратів, Америки та з теренів колишнього СРСР. Їхні прізвища поки не називають...

– Цікаво, цікаво... – Олег крутив у руках репортаж. – Що ж то за картина така? Назва принаймні досить претензійна... Хоча це ж постмодерніст, у них як не чорні квадрати, то кола чи білі аркуші. От і цей, напевно, щось таке утнув...

Олег заглибився в читання репортажу, зрідка задоволено гмикаючи.

– А, до речі, як твоє «сенсаційне вбивство»? – виключно із ввічливості поцікавився Андрій, бо ж знав, що колега-криміналіст усе одно сам усе йому розповість та ще й у деталях...

– Убивство? А, вбивство!!! Та вбивство як вбивство. М'ясо якесь, – Олег поморщився. – Вбивця – чоловік, на своїй дачі застрелив дружину із мисливської рушниць. Звісно, каже, що випадково. А тоді прикол – на тій дачі двох наших винесли.

– Тобто? Як «винесли»?

– Ну, як-як... Ці горе-репортери хотіли місце злочину сфотографувати, а там, виявилось, ще ж нічого не прибрали, тільки тіла не було. Вони як побачили всі ці розбризкані мізки, плями крові на меблях, підлозі, то їм погано зробилося, а двоє взагалі знепритомніли. Ха-ха-ха! Так-то... Та годі з цим убивством, давай я краще репортаж твій почитаю

ТОЛКОМ...

* * *

Чутки, чутки, чутки... Чому ж ви поширюєтеся зі швидкістю світла? Так невпинно і так нестримно... Останні чутки Юрія здивували й навіть трохи занепокоїли. Сьогодні з досить надійних джерел він довідався про можливу зміну керівництва компанії. Говорили, що колишній директор передав контрольний пакет акцій, а разом із ним і крісло керівника своєму сину. Звісно, зважаючи на свою посаду в компанії (десь у серединці), Юрію особливо хвилюватися нібито не було чого. Однак ці чутки, ці думки... Хтось вірить, узагалі, в інтуїцію?

При першій-ліпшій нагоді, трохи розгрібши завали на роботі, Юра попрямував до курилки. Це був справжній неофіційний департамент місцевих новин. Трохи нервово він дістав та підпалив свій «Мальборо». З кожною затяжкою ставало трохи легше, спокійніше. Раніше хлопець не палив зовсім. Однак через півроку роботи на повну ставку все змінилося. Палити тут було своєрідною нормою престижу і, як не дивно, підкресленням твого статусу. В їхній компанії переважна більшість чоловіків, та й багато жінок, палили. Це стало й засобом трохи відволіктися від не надто цікавої офісної роботи, а ще нехитрим способом поспілкуватися та дізнатися останні плітки.

Так було й зараз – у курилці вже зібралося кілька гуртів. Переходячи від однієї компанії до іншої, Юрій з головою поринув у їхній внутрішньоофісний таємничий світ, захищений від стороннього ока та непосвячених імлою цигаркового диму.

Викинувши зрештою третього недопалка й позбувшись залишків хвилювання, Юрій повернувся до кабінету. Отож чутки підтвердилися ще раз.

«Щось я став більше палити, в середньому вісім цигарок на день... Якби ж знати, що то за один, цей наш майбутній директор, і чого від нього можна чекати...» – розмірковував Юрій. «А чого, власне, я так хвилююсь?», – здивовано запитав він сам себе.

І старший аналітик заглибився в цифри. До його обов'язків переважно входило заповнення всіляких форм та перевірка правильності обліку видатків, зроблених компанією на випуск продукції. Звісно, цікавого в роботі малувато, але за ті гроші, що йому платили, можна було й позаповнювати. Ще трохи попрацювавши, хлопець спустився на перший поверх – набрати з автомата гарячої кави.

Пластиковий стаканчик кави, як і в будь-якій іншій компанії, також став неодмінним атрибутом «енергійного, працьовитого та страшенно зайнятого ділового службовця». На автоматах із кавою компанія не економила – їх у вестибюлі стояло аж три. Після кількох ковтків терпкого гарячого напою Юрій повернувся до кімнати й знову взявся за папери.

Тепер ще годинка – а там уже й обідня перерва недалеко...

* * *

«Установлювати рекорди, бити їх та встановлювати нові – хіба це не прекрасно?» – запитувала себе Аліса.

Вона щойно прийняла душ і тепер перевдягалася. Перед цим у басейні дівчина поліпшила своє особисте досягнення на 400-метрівці вільним стилем і була дуже задоволена собою. У вестибюлі на неї вже чекала подруга.

– Слухай, Марічко, де це ти останнім часом пропадаєш? Що, черговий кавалер з'явився? – запитала Аліса, хитро мружачись.

– Та ні, не вгадала, – дівчина захихотіла.

– То, може, відкриєш таємницю кращій подрузі?

Марічка вдавано важко зітхнула:

– Ну, тобі, Алісонько, відкрию. Все одно ж не відчепишся... Я почала ходити на йогу.

– На йогу? Ну, ти даєш! – щиро здивувалася Аліса. – То, може, і вегетаріанкою стала?

– Не дочекаєтесь! – засміялася подруга. – Навіщо вегетаріанкою? Просто вирішила тілом зайнятися – і ніякої філософії.

– А хіба так можна?

– Повір мені! Хочеш підкину тебе сьогодні додому?

– Добре, – погодилася Аліса, згадавши, що її подруга за кермом – то ще одна окрема історія, – я сьогодні без авто, маршрутками добиралася...

Дівчата підійшли до маленького сріблястого «Субару». Марічка вимкнула сигналізацію, і вони сіли в салон. Якийсь час їхали мовчки, потім Аліса витягла із сумочки шоколадний батончик:

– Будеш?

– А що там іще є?

– Значить, так – цілий коктейль для псування фігури: шоколад, карамель, горішки, до того ж обсмажені...

– Тоді точно буду, – засміялася Марічка, – не кину ж я кращу подругу в біді, сам на сам із таким підступним ворогом стрункої фігури! Діли його, Алісо, дві фігури менше постраждають, ніж одна – це напевно!

Марічка спритно лавірувала серед машин, встигаючи жувати батончик і спілкуватися з подругою.

– О, анекдот про йога згадала, – почала вона. – Значить, Гімалаї. Лізе альпініст по скелі, високій-високій, де й зачепитися немає за що, руки вже тремтять, важко. Тут бачить, біля вершини йог висить – однією рукою за виступ причепився, а в іншій тримає книжку й читає собі. Альпініст ближче піднявся та й питає: «А правду кажуть, що ви, йоги, дуже сильні?». Йог перегортає чергову сторінку рукою, якою щойно тримався за скелю, і, навіть не дивлячись на альпініста, відказує: «Та ні, неправда».

Подруги пирснули зі сміху.

– Придурок, куди преш?! Що, сліпий, не бачиш, що друга смуга?! – закричала у віконце Марічка вслід червоному «Опелю», який, порушуючи правила, ледь не врізався в них.

Аліса любила свою подругу за цю її імпульсивність та відвертість, за те, що, іноді, особливо за кермом, не соромилася «крутих» виразів на адресу горе-водіїв, яким спало на думку порушувати правила в її присутності.

– От козел, і де права купував, скажи?

– Твоя правда, Марічко! Була б не юристом, а даїшником – усіх би таких заарештувала й водійські права позабирала б!

– Я готова в суді свідчити! – запевнила подруга.

– Знаю, знаю, от тільки ж чи готовий суд до твоїх, ну, м'яко кажучи, не зовсім формальних свідчень? Це ще питання!

* * *

Олексій Іванович – так нещодавно почав називати сам себе Олексій. І привід тут був більш ніж вагомий – адже тепер він президент цілої компанії! Молодик, розмірковуючи, неспішно походжав по своєму новому кабінету. Потім сів за робочий стіл, ключиком відімкнув праву верхню шухляду. Там у спеціальному ящику мирно спочивала новенька «беретта».

Задзвонив робочий телефон. Відірвавшись від споглядання зброї, директор зачинив шухляду, взяв слухавку.

– Олексію Івановичу, до вас головний менеджер – Орест Андрійович Войтенко...

– Добре, Вірочко, нехай зайде.

Двері до кабінету відчинилися, і до кімнати увійшов чоловік років сорока, із сивиною у волоссі. Як для своєї посади він виглядав просто зразково: смугастий діловий костюм, біла сорочка з краваткою, навіть невеликі круглі окуляри зайвий раз підкреслювали образ ділової людини. Чоловіки по-дружньому потисли один одному руки.

– Сідайте, – запропонував Олексій.

– Дякую, – менеджер сів у крісло навпроти і, витримавши невелику паузу, почав:

– Олексію Івановичу, наскільки мені відомо, з учорашнього дня ви офіційно стали президентом компанії, а, отже, і її новим керівником. З чим дозвольте вас і привітати! – він посміхнувся. – Останні кілька років я вів справи компанії вашого батька. Не знаю, наскільки ви особисто знайомі зі станом справ на сьогодні, тож вважаю своїм прямим обов'язком уже зараз поінформувати вас, що до чого, хоча б у загальних рисах.

– Добре, Оресте, це цілком доречно, тим паче післязавтра, у п'ятницю я збиратиму нараду директорів департаментів. Продовжуйте.

– Так ось... – Орест зняв окуляри і поклав їх до кишені піджака, потім почав гортати папери, які приніс із собою. – Це звіти за всі п'ять років існування компанії «Грізлі», – він простяг стосик аркушів Олексію. – На ринку ми вже, як я сказав, трохи більше п'яти років, товарообіг – близько двох мільйонів гривень щомісяця, приріст – майже три-чотири відсотки за рахунок освоєння нових регіонів збуту та збільшення обсягів продажу найменувань. Як ви знаєте, основна продукція – це свіжозаморожені продукти харчування або напівфабрикати, включаючи пельмені, вареники й таке інше. Виробляємо все це на власному ж заводі. По регіонах поставки здійснюємо в містах Київ (та область), Харків, Полтава, Черкаси, Луганськ, Донецьк. Усього, на даний момент, у компанії працює близько 400 штатних працівників...

Олексій Іванович розглядав діаграми із приростами.

– Дякую, Оресте, я в курсі щодо всього цього, хоч останні кілька місяців і був у Італії. Краще покажіть мені наш бізнес-план.

– Ось, будь ласка, – Орест простягнув директору ще один стосик паперів. – Якщо коротко, то із запланованого на цей рік – потрібно на п'ятдесят відсотків замінити виробниче

устаткування, що дозволить збільшити обсяги та якість продукції, побудувати та обладнати ще один цех, розширити асортимент продукції. Тому з усіма видатками цього року загальне збільшення прибутків очікуємо близько двох відсотків.

Олексій проглядав бізнес-план і насуплювався все більше й більше.

– Добре, я все це ретельно передивлюсь. А скажіть, Оресте, що це за видатки до благодійного фонду? Десять відсотків від прибутків?

– Це була ініціатива вашого батька – віддавати частину отриманих коштів у фонд допомоги дітям-сиротам...

– Аж десяту частину? Ну й ну... Гаразд, я перегляну це уважно й сам запитаю батька. Щось іще?

– Та, власне, ні. Ніби все сказав та показав, – Орест знову дістав із кишені піджака окуляри та надів їх.

– Добре, тоді всього найкращого! – директор підвівся і провів головного менеджера до дверей.

Після цього він у задумі підійшов до вікна і з кам'яним виразом обличчя став дивитися на вулицю. З вікна третього поверху йому було гарно видно всі прилеглі до адміністративного будинку частини компанії: корпус заводу-фабрики, де виготовляли продукцію, автопарк, складські приміщення, відмежовані від зовнішнього світу високим бетонним парканом з металевими воротами. Він почував себе справжнім феодалом у власному замку. Феодалом, який от-от почне завойовувати. Настає час будувати імперію.

Корінець третій

* * *

Редакція будь-якої газети в день виходу чергового номера нагадує справжній вулик із бджолами, яких необачно потурбували. І ось ці трударі-бджілки снують коридорами свого вулика-редакції, гудуть, кудись телефонують чи то відповідають на телефонні дзвінки. А найактивніші, час від часу, не витримують і від усієї своєї бджолино-журналістської душі намагаються почастивати порушника їхнього спокою «медом». Тут уже хто під руку попадеться – і своїм, і чужим дістається. Щоб, як то кажуть, життя медом не здавалося...

Сьогодні такий-от вулик Андрію нагадувала їхня редакція. Основні маршрути пересування колег кабінетами не були хаотичними. Як правило, все крутилося в такій послідовності: відповідальний секретар – верстальник – коректор – верстальник – коректор із незначними варіаціями. Все залежало від того, наскільки матеріал, який подавався заступнику редактора Івану Павловичу, був «пропрацьованим» та й від його настрою теж. Бориса Едуардовича, шефа, в основному, ніхто не турбував, окрім самого заступника, звісно.

Сьогодні свої матеріали до друку Андрій уже подав, пройшовши всі кола, тож міг насолоджуватися в кабінеті відносним спокоєм. Він зручно розвалився на стільці-кріслі з коліщатами й читав книжечку, раз по раз позираючи у вікно, де в блакитному небі пливли пухнасті хмаринки.

Хиткий затишок порушив Олег. Він, увесь розчервонілий, влетів до кімнати й, усівшись просто на свій стіл, переможно констатував:

– Ху-ух, таки взяли до друку мою статтю про сенсаційне вбивство! Слухай, а тобі не здавалося часом, що наш зам, Іван Павлович, має такі, е-е, трохи садистські нахили?

– Здавалося, здавалося, – погодився Андрій, – особливо, коли після безсонної ночі приносиш йому статтю, підготовлену з урахуванням його вчорашніх поправок та побажань, а він, почитавши, знову починає все виправляти...

– І ми знову повертаємося, фактично, до... – продовжив Олег.

– Попереднього варіанту!

– Точно!

Журналісти засміялися. Тим часом двері відчинилися й до кабінету наполовину просунулася Галина, відвертістю свого декольте одразу встановлюючи тишу в кімнаті.

– Так-так-так, – Андрій випростався у кріслі.

– Г-гк-хи, – трохи прочистив горло Олег, розвертаючись усім корпусом до дівчини.

Галина просунулася ще трошки.

– А ви чого тут розвеселилися, га? В той час, як люди на «конвейері», вони тут сидять, ляси точать! Новину знаєте? До нас на стажування журналіст приїжджає!

– Прямо-таки новина! Та в нас, у редакції, цих «зелених» стажерів тільки за мій час роботи стільки перебувало! – махнув рукою Андрій. – Скажи, Олеже?

– Угу, – підтримав той, блукаючи поглядом десь у районі декольте їхньої співрозмовниці. Галина пригрозила йому пальцем, на якому виблискував величенький перстень.

«Мабуть потрапила до гарему якогось султана, – подумав Андрій, – або підробка...»

– Пояснюю для тих, хто в танку. По-перше, стажер зовсім не із «зелених», це колишній колега Бориса Едуардовича, а по-друге, – Галина зробила паузу («Швидше таки підробка» – зітхнув Андрій, ще раз глянувши на перстень), – вітаю, він буде працювати у вашій кімнаті, за он тим столом, на якому ти, Олежику, сидиш!

– Я? Та це ж мій стіл, якого дідька!..

– Не твій, а редакції, – заспокоїла колегу Галина, – та не хвилюйся ти так! Коли шеф сказав, значить, він щось там придумав із тобою...

– О, знаючи шефа, щось придумав – просто в точку, – закивав Андрій. – Наприклад, можна Олега на кілька місяців відправити на розкопки скіфських курганів шукати сліди насильницької смерті на рештках скелетів степовиків, – він покотився від сміху на своєму кріслі.

– У-у, смішно ім! І чому як раптом що, то – Олег? Ану чекай, я до шефа піду!

І він, наздоганяючи вже зниклу за дверима Галину, вибіг у коридор.

* * *

Красуня фортуна усміхнулася Юрію саме тоді, коли він найменше цього очікував. Він отримав підвищення й став начальником цілого відділу аналітики. Або, як це модно зараз казати, департаменту аналітики. Річ у тім, що, почувши про зміну керівництва, їхній 52-річний начальник звільнився. Ходили неофіційні чутки, що йому зробили вигіднішу пропозицію конкуренти. Із усіх заступників головний менеджер компанії вибрав саме його – Юрія Петровича Бондаренка!

Новоспечений начальник довго ще не міг прийти до тями. Йому важко було повірити в такий стрімкий кар'єрний злет. Адже, навіть за найоптимістичнішими прогнозами хлопця, щоб зі старшого аналітика стати начальником департаменту, йому знадобилося б мінімум років три-чотири! А зважаючи на міцність здоров'я та нервів їхнього колишнього шефа, і того більше. А тут бах – і ти вже начальник!

Оформивши дрібні документи з обіймання нової посади, Юрій «пропав» у курилці. Тут його вітали всі знайомі й навіть не дуже колеги. Так, тепер він сам міні-босс. Хто знає, краще ж

із начальством бути в дружніх стосунках.

Юрій же був на сьомому небі від щастя. За робочий день він викупив рекордні дві пачки цигарок, давши собі залізне слово: вже завтра кинути палити. Він випив неосяжну кількість кави, яка сьогодні навіть видавалася по-своєму смачною.

Переїзд до нового кабінету запланували на наступний день. Тож під кінець робочого дня новоспечений начальник змушений був повернутися до свого вже колишнього кабінету, щоб спакувати речі. Завтра їх мали перенести на нове місце. Голова в Юрі легенько паморочилася чи то від успіху, чи то від цигарок із кавою. Та за якусь годину він таки впорався з цим своїм нескладним завданням.

Потім, як і водиться в подібних випадках, зібрав невелике коло своїх колег-друзів по компанії, всього осіб десять, і весь гурт поїхав святкувати подію в один із шикарних ресторанів центру столиці.

Вони ще довго сиділи там, смакуючи шампанське та дорогі наїдки. Для Юрія-начальника вітання й тости за його здоров'я за цей вечір перетворилися на якийсь один суцільний потік. Зрештою, залишивши офіціанту шалені чайові, колеги допомогли напівпритомному Юрію сісти в таксі, та й самі роз'їхалися по домівках.

* * *

У парку було тихо й затишно. Зрідка щебетали пташки, десь у листі чувся шелест вітру. Аліса полюбляла це місце. Зараз вона, мов кішка, повільно скрадалася з фотокамерою, уважно стежачи за об'єктом свого полювання. Це була сойка, яка також з цікавістю спостерігала з гілки дерева за незвичайним мисливцем. Утім, достатньо близько до себе не підпускала, перелітаючи з гілки на гілку, з одного дерева на інше.

Стосовно полювання, то воно було несправжнім. Хоча сама фотомисливиця ще в старших класах отримала КМСа зі стрільби з малокаліберної гвинтівки. Тож що таке стрільба, вона знала не тільки із книжок чи бойовиків...

Аліса переслідувала обережно, щоб зовсім не сполохати свою «фотомодель», але в той же час і наполегливо, як справжній мисливець-професіонал. І доля таки їй усміхнулася. Птаха зрештою завмерла на гілочці клена, прийнявши положення «у профіль» – ніби чекаючи на знімок. Такий момент не можна було згаяти. Аліса повільно наблизилась ще на півкроку й навела фотокамеру на сойку.

Пташка, як і личить справжній моделі, почала крутити голівкою вправо-вліво, постаючи то в одному, то в іншому ракурсі. При цьому вона з цікавістю блимала на Алісу то своїм правим, то лівим оком. Нарешті дівчина вловила мить, коли можна було робити знімок, і

без вагань плавно натиснула кнопку.

– Є! – майже вигукнула вона. – Вийшло! Ну нарешті!

Сполохана клацанням камери птаха кудись полетіла і зникла за деревами. Аліса ж задоволено розглядала зроблені фотографії – адже її цифрова камера була налаштована на режим шість знімків на секунду.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22778746&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Додатки та коментарі

1

11 вересня 2001 року в США терористами було вчинено серію терактів із використанням пасажирських літаків у ролі «керованих бомб». Найбільшу шкоду заподіяно Нью-Йорку, де внаслідок атак кількох літаків повністю було зруйновано хмарочоси «Міжнародного Торгового Центру», загинуло більше трьох тисяч людей.

